

ikke vidst det. Det, jeg har urgeret i min første Tale overfor det ærede Medlem, er ganske simpelt dette: Hvad skulde en særlig Lov til paa dette Omraade? Hærloven har jo hjemlet, at Administrationen kan foretage Dislokationerne og Troppernes Belægning paa de Steder, hvor de skulle ligge, det er afgjort ved Hærloven. Men det, det vil koste at gøre det, maa selvfølgelig optages paa Finansloven.

Jeg fastholder da det Standpunkt, jeg i min første Tale fremsatte, nemlig dette: Hærloven har givet Administrationen Ret til at ordne Indkvarteringsspørgsmaalet. Det har jo det ærede Medlem i sin Tale godkendt. Nu er han havnet dernede, hvor vi alle have været fra første Færd ogsaa uden „Politiken“s store Slag i Juleferien, nemlig der, at der maatte komme en Finanslovbevilling, og det vidste vi allerede den 7. December, den Gang Ministeren fremlagde denne Sag i Finansudvalget, thi da gjorde han udtrykkelig opmærksom paa Tallene. Det har den ærede Ordfører refereret, men jeg finder Anledning til at gentage det. Jeg har ofte meget at gøre — ogsaa oppe i Finansudvalget —, og som Følge deraf var jeg ikke tilstrækkelig opmærksom, den Gang Tallene blev læste op, saa jeg opfattede ikke Differencen. Jeg blev da nødt til at spørge Ministeren, om jeg ikke maatte høre de Tal en Gang endnu, og derfor fik det ærede Medlem to Gange, hvad det vilde koste, naar vi indkvarterede efter Loven af 1816, og hvad det vilde koste, naar vi lod Kommunerne bygge Kaserne, og dernæst trak jeg Differencen ud, og jeg spurgte Ministeren en Gang til: Hvad bliver da den endelige Difference, gaa de 139,000 Kr. fra i begge Tilfælde? og dertil svarede Ministeren: Ja. Naar der foregaar saa meget, og vi ere Sidemænd og paa Grund af vort Venskabsforhold holde hinanden à jour, er der ikke Tvivl om, at det ærede Medlem vidste, det var en Bevilling, som maatte komme paa Finansloven, naar Tidspunktet var inde. Havde nu det ærede Medlem fundet, det var noget saa uhyre, som han fremstillede det forleden, der her pludselig faldt over det ulykkelige Folk og da navnlig de ulykkelige Radikale, hvad havde det ærede Medlem saa gjort? Saa havde han benyttet Lejligheden til straks at sige til Ministeren: Jeg finder mig foranlediget til allerede paa nærværende Tidspunkt at gøre opmærksom paa, at disse Bevillinger ere ikke hjemlede ved Hærloven; jeg kan her kun tage den Reservation at gøre opmærksom derpaa, men naar det rette Tidspunkt

kommer, vil jeg nedlægge min Indsigelse. Men det ærede Medlem gjorde noget ganske andet. Vi forhandlede om, hvorvidt man skulde vælge den kostbareste, den rigtige, den solideste Vej: at lade Kommunerne bygge Kaserne; ogsaa vi vekslede et Par Ord derom og vare enige om, at det var det rigtigste, og derfor gik hele Udvalget sluttelig med dertil.

Altsaa, jeg vil ikke paastaa, mod det ærede Medlems Opfattelse, at der ved Tilslutning til Kasereringssystemet er givet en Tilslutning til disse Bevillinger — det har jeg ikke sagt, og det har ikke været Meningen —, men der er givet Tilslutning til, at det dyreste System maa vælges; det lader sig nu en Gang ikke bortforklare. Maa jeg for Resten sige til det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Rasmus Hansen), at han maa ikke have hørt min første Udtalelse; det var Skade, og det hænder ham ret ofte. Der var ikke ringeste Grund for ham til at mene, at jeg har taget fejl, jeg har netop undtaget ham fra dem, som have sluttet sig dertil. Nu hører jeg, at han senere, efter at Forhandlingerne vare afsluttede, har givet sin Tilslutning — det skal endogsaa være tilført Finansudvalgets Protokol. Det gør ikke synderligt, men der var ikke ringeste Grund for det ærede Medlem til at mene, at mine Udtalelser vare i Uoverensstemmelse med det virkelige Forhold, thi jeg har ment at referere ham, som jeg kendte hans Stilling.

Men jeg vender tilbage til det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Hele den Tale, det ærede Medlem har holdt, er, trods Patos, Kraft o. s. v., en Chamade fra Begyndelsen til Enden, hverken mer eller mindre. Jeg indrømmer, at Trommer og Spil ere rorte i den Grad, at Fjenden forbavset har staaet stille et Øjeblik, medens de Herrer have faaet Tid til at forlade Stillingen og rykke til en mindre udsat; det er rigtigt, men det er ogsaa hele Resultatet af denne Forhandling. Nu siger det ærede Medlem, at hans Parti har vundet en Sejr, som har været Anstrengelserne værd. Hvis de Herrer ere tilfredse med den Slags Sejr for de efter min Mening betydelige Anstrengelser, skal jeg ikke misunde dem.

Dernæst fremførte det ærede Medlem en hel Mængde Koryfæer i militær Henseende, som have ment, at vi skulde faa det alt sammen gratis. Der blev imidlertid snakket saa meget frem og tilbage, at det er vanskeligt at vide, hvad Meningen va Det ærede Medlem vil dog umulig kun paastaa, at de af ham nævnte Person